

ΜΕΣΑ ΣΤΗ ΜΥΣΤΙΚΟΠΑΘΕΙΑ ΤΟΥ ΜΕΣΑΙΩΝΟΣ

„ΧΡΙΣΤΕ ΜΟΥ, ΕΙΜΑΙ ΔΙΚΗ ΣΟΥ!...”

[Η ζωή μις Καθολικής Άγιας]

B'.

«Μόλις πήρα το σχήμα της μοναχής, ο Άγαπημένος μου μου έδωσε τόσο μεγάλη ικανοποίηση, ώστε δεν λιγότεμα διόλου από τότε. Και μετέλασε την ληρησία της ψυχής μου σε μία άτελειστη τρυφερότητα...»
(Άγια Θηρεσία : «Η ζωή μου»)

Συνεχίζουμε και σήμερα την αφήγηση της ζωής της περιφύλης Άγιας των Καθολικών Θηρεσίας.

Τό παρεκκλήσι της μονής των Καρμηλιτών, στην Αθήνα, ήταν μικρό, χτισμένο με ρυθμό γοθικό, και τό φως του ήλιου έμπαινε σ' αυτό από τό ύψος στενωμακράν παραθύρων, διεσπασμένο από ένα πλήθος πολυχρωμών κρουστών. Σ' όποιαδήποτε ώρα της ημέρας, ο φωτισμός ήταν εκεί μέσα λιγότες, ή σκιές σερνόντουσαν στις πύ απόμακρες γωνίες και μία άτμοσφαιρα μυστηρίου τριγύριζε τά άγάλματα του Χριστού, της Παρθένου και τών Άγιών. Η σιγή ήταν τόση, ώστε φαίνονταν ότε προήρχετο από έναν κόσμο που δεν είναι αυτός στον όποιο ζούμε εδώ κάτω όλοι εμείς οί άλλοι...

Στό βάθος, πρós τόν ιερό θρόνο, ό σεβάσιμος πάτερ Βαλτάσαρ Άλδρέφθ, ό πνευματικός του μοναστηριού, έξομολογούσε εκείνη την ώρα μία από τις μοναχές, που ήταν γονατισμένη έμπρός του. Σάν άόριστος ψιθύρος άκούγοντουσαν τά λόγια που άντιήλλασαν ό πνευματικός και ή έξομολογούμενη. Ποσ και ποσ, κάτι σαν ένας πνιγμένος λυγμός, έκανε θαρρείς νά άντατριχιάζή ή ήρεμη άτμοσφαιρα του παρεκκλησιού...

—Κόρη μου, είτε σε μία στιγμή ό πνευματικός στη μοναχή, που ήταν σκυμμένη έμπρός του. Κούτταξε στά κατάβασθα της ψυχής σου και πές μου... Είσαι πολύ νέα άκόμη, έχεις πατέρα, αδελφές, αδελφούς. Τό πατρικό σου σπίτι δεν είναι μακριά απ' εδώ. Μήπως νοσταλγεις τη ζωή που θρίσκειται έξω απ' αυτό τό μοναστήρι; Μήπως όλη αυτή ή ταραχή...

—Α! Όχι, πάτερ... άπάντησαν εκείνη. Δεν μπορώ νά εώς παρατήσω, πόσο μεγάλη ικανοποίηση μου έδωσε ό Θεός, μόλις πήρα τό σχήμα της μοναχής... Όχι, δεν είναι αυτό... Όλωσδιόλου τό άντιθετο συμβαίνει... Υπάρχουν ώρες ίσα-ίσα, που μου φαίνεται, ότε ποτέ δεν θά μπερώσω σ' αυτό εδώ τό μοναστήρι νά δοκιμάσω την ευτυχία που ποθεί ή ψυχή μου. Αν έπιγαινα κάπου άλλου...

—Κόρη μου, την διέκρινε ό πνευματικός, όλα τά μοναστήρια είναι άξιερωμένα στην ύπηρεσία του Θεού. Τι παράπονο θά μπορούσες νά έχεις εδώ μέσα; Μήπως δεν σ' αγαπούν;

—Αν μ' αγαπούν... Ίσα-ίσα, μ' αγαπούν πολύ, πάτερ μου. Όύτε μ' άφήνουν τουλάχιστο νά κοιτάζω τόσο, όστε νά παραδίνωμαι, κατάκομη πειά, σ' ένα μισοκοίμισμα, γεμάτο από τη γαλήνη που δαυτό. Στην άρχή, αισθανόμουν τόν έαυτό μου ευτυχισμένο, με την τόση στεργή που συναντούσα εδώ μέσα. Κολακεύομαι, όταν μου έδωνοσαν την φιλοπονία μου, την έπιμελεία μου. Μά τώρα, πόσο μάταιες μου φαίνονται όλες αυτές ή ικανοποιήσεις...

Η έξομολογούμενη σταμάτησε μία στιγμή. Ένας λυγμός έπνιξε τη φωνή της.

—Πάτερ, είτε έπειτα μελά. Δεν θά μπορούσα νά πάω σε μία σκήτη; Ίσως εκεί... Δεν ξερω πειά, τί λέω. Μά, σάς θεβαίω, ότε ή θάνατος δεν θά μ' έτρούαζε πειά!

Ο πνευματικός έκανε ένα σημείο πατρικής έπιτιμήσεως.

—Κόρη μου, είτε, είσαι πολύ νέα άκόμη, γιά νά ποθήσης τό θάνατο. Ό Θεός δεν δίνει εύκολα αυτήν την εύκολη ικανοποίηση στους ανθρώπους, που έκλέγει γιά νά τόν ύπηρετήσουν. Ό θάνατος είναι μία άνταμοιδή γιά κείνους, που έκοπίασαν πολύ στην ύπηρεσία του Θεού!

Η μοναχή έσκυψε περισσότερο τό

κεφάλι.

—Πάτερ... έπιθύρισε, με δάκρυα στά μάτια, συγχωρείστε με... Έσφαλα. Μά, είμαι τόσο ταραγμένη, που δεν ξερω πειά τί λέω...

—Σε συγχωρώ, κόρη μου. Και γι' αυτό και γιά άλλα άκόμη, που θά άμαρτήσης στη ζωή σου, είτε ό πνευματικός κ' έκανε τό σημείο της εύλογίας.

Η μοναχή σηκώθηκε. Τά χείλη της, που έκαίαν, φίλησαν άκόμη μία φορά τό κάτωιο χέρι του ιερέως. Και σιγά-σιγά έπροχώρησε πρós την έξοδο. Όταν έφθασε στη μέση του παρεκκλησιού, δέχτηκε κατά πρόσωπο μία δέσημη φώτης, που έμπαινε από ένα παράθυρο. Αν την έθελπε κανείς εκείνη τη στιγμή με δυσκολία θά άνεγνώριζε την κόρη του Άλόνου Σάντσεθ...

Ήταν, πράγματι, ή Θηρεσία, μοναχή πειά, στο μοναστήρι των Καρμηλιτών. Μά πόσο είχε αλλάξει! Έχει άδουάτισει και τά μάτια της είχαν θαθύνει. Μιά έξωτική άγιοσύνη, θαρρείς, είχε περιβάσει τη νεαρή κόρη, που πριν ένα χρόνο άκόμη, έδοκιμαζε όλη τη χαρά της ζωής!...

Η ζωή στο μοναστήρι των Καρμηλιτών δεν ήταν και πολύ σκίθρωπη. Η μοναχές ήταν πολλές και τό πλήθος τους έδινε ζωή και κίνησι εκεί μέσα. Έπειτα, τό μοναστήρι δεν ήταν έντελώς άποκλεισμένο από τό έξω κόσμο. Δεν περιούσε μέρα σχεδόν, χωρίς τό επισκεπήριο νά δεχθή πρόσωπα από την πιο καλή κοινωνία της Αθήνας. Η Θηρεσία, έπειτα από τόν κλονισμό που είχε ύποστη, θρέθηκε σ' ένα περιβάλλον, που ήταν κατάλληλο γιά νά της χαρίση την άνακούφισα.

Και πράγματι, ή Θηρεσία τό πιστεψε αυτό στην άρχή. Έργαζότανε πολύ, κεντούσε, ζωγράφιζε. Έπειτα, έδέχετο κάθε τόσο άγαπητά πρόσωπα, τις αδελφές της, τις φιλενάδες της. Μά αυτό δεν κράτησε πολύ. Η άμφοιόλια δεν άργησε νά της παρουσιασθή. Στο βάθος, πόσο μάταια άρχισαν νά της φαίνονται όλ' αυτά! Μία μέρα, μόλις άπεχάριετρασε μία φιλενάδα της, που είχε παιει νά την ίδη στο έπισκεπήριο, έπεσε στην άγκαλία της ήγουμενης, ξεσπώντας σε άναφύλητα:

—Α! Άγία μητέρα, είτε κλαίγοντας, τί πρέπει νά κάμω γιά νά μ' άγαπήση ό Θεός;...

Τά άνεξήγητα αυτά λόγια φανέρωναν τό ψυχικό της μαρτύριο, που ζανάρχιζε. Μία άλλη μέρα, είχε ξεσάσει μέσα στο

Ο πάτερ Βαρθολομαίος, κατέβαινε στον κήπο, κρατώντας πάντοτε ένα βιβλίο στο χέρι...

παρεκκλήσι, σε μία προσευχή που έθγαυε μέσα από τά τρισβασθα της ψυχής της. Έπειτα, τά χείλη της έσπασαν νά σαλεύσουν, νά μπιθύρουν... Έχει πέσει σε μία προσήλωσι, που δεν ήταν, ούτε στοχασμός, ούτε σκέψις. Ήταν μία κατάστασι σνεταρμού, μέσα στην όποια τό ύποσυνείδητό της της άπεκάλυπε μυστήρια άκατανόητα, σοφά, ύπερανθρώπα. Έχει καρφώσει τά μάτια της έκστατικά επάνω στο άγαλμα του Ίησού και έσκέπτετο την ένσάρκωσι του Θεού. Ό Θεός είχε γίνει άνθρωπος. Ό κόσμος δεν γνώρισε μυστήριο μεγαλύτερο απ' αυτό! Ποιά σημασία μπορούσαν νά έχουν έμπρός σ' αυτό τά έγκόσμια όλα; Και σ' αυτήν ακριβώς την έποχή της μεγάλης δοκιμασίας της, άναφέρονται τά λόγια που χάραξε μία μέρα στο Ήμερολόγιό της:

«Α! Κύριε, δός μου τη δύναμη καί τό θάρρος νά παρατήσω την καρδιά μου καί τό σώμα μου χωρίς άτέχνηα, χωρίς άμεία!»

Η μέρες της άρχισαν νά περνούν τώρα, σε μία κατάστασι άπογνώσεως. Και στην άπόγνώσι που έφθασε έτσι, κατανήσε νά ζηλεύει τη μοίρα μιας συναδέλφου της, μιας φτωχής μοναχής, που πέθανε από μία άρρώστεια τρομερή και άποκρουστική. Η δυστυχής είχε πάθει φυματώδη περιτονίτιδα, ή κοιλία της είχε άνοίξει και απ' εκεί ξεχυόντουσαν άρδεις και δυσώδες ύλες. Η άλλες μοναχές άπέστρεφαν με φρίκη τά μάτια από ένα τέτοιο οικτρό

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΘΗΝΕΤΕ ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΦΑΖΕΤΕ

θέαμα. Μιά, ή Θηρεσία την περιέβαλε. Κ' εζήλευε την ύπομνη τής έτοιμοθανάτης και ζητούσε από τόν Θεό νά της στείλν κί' αυτής μιά παρόμοια άρρώστεια, νά την κάνει νά υποφέρει και νά πεθάνν με τόν ίδιον τρόπο, γιά νά την οδηγήσν από τόν συντομώτερον δρόμον προς την ευτυχία πού ποθούσε!

Όπως στό οικοτροφείο τών Αύγουστινών, ή ψυχικές αυτές παραχές δέν άργησαν ν' άρρωστήσουν τή Θηρεσία. Θα ίδούμε παρακάτω, σε τίς περιεργές εκτάσεις έφρχιχε τή νεαρή μοναχή ή άρρώστεια της αυτή ή ανέξηγητη, και σε ποιά καταπληκτικώς δραματισμώδης, σε ποιά υπερκόσμους οαντασιώδεις ην οδηγούσε ή εξάντλησι πού της προέβουσε. Λίγον καιρό άργότερα, ή κρίσις πού την κατέλαμβάναν πολλαπλασιάσθηκαν και έγιναν τόσο ανησυχαστικές, ώστε ή ήγουμένη συμβούλευσε τόν πατέρα της νέας νά την ξαναπαρήν στό πατρικό σπίτι...

Ό Αλόνοσ Σάντσεθ έστειλε την άρρωστή κόρη του κοντά στόν άδελφόν του, ό όποιος είχε ένα ώραίο εξοχικό κτήμα, σε μιά μικρή και γραφική πολιτεούλα της Καστίλλης, τόν Μπεσεντάς.

Ό θεός της Θηρεσίας ήταν ένας γρηορός πολεμιστής, ό όποιος πέρασε τή ζωή του στους πολέμους έναντιον τών Μαυριτανών και ό όποιος, μερικά χρόνια τώρα, καθόταν εκεί ήσυχος, μαζί με τήν γεροτικόσήν άδελφή του. Με τήν συντροφία τών καλών αώτων ανθρώπων και με τόν υγιών κλίμα τού τόπου, ή Θηρεσία δέν άργησε ν' αναλάβη. Ένός μηνός διαμονή στό Μπεσεντάς, έφτασε γιά νά ξαναπαρήν ένα έλαφρό ρόδιον χρώμα στα χλωμά μαγουλά της...

Ένα θράδι, ό θεός της Θηρεσίας γύρισε στό σπίτι μαζί μ' ένα καινούργιο πρόσωπο. Ήταν ένας Ιερωμένος, τόν όποιον είχε στείλει στό Μπεσεντάς τόν τάγμα των Δομικανών και ό θεός της νεαρής μοναχής, προς τόν όποιο ό Ιερωμένος αυτός είχε συστατικά γραμμάτια από τόν Τολεδο, τόν δέχθηκε με πολλήν περιποίησης. Θα ήταν φιλοξενοούμενος τού όσον καιρό θα έμενε στόν τόπο τού...

Ό θεός της παρουσιάσε σιή Θηρεσία τόν ζειν του. Ό Ιερεύς ήταν νέος. Τά μαλλιά του ήσαν κατάμαυρα, όπως και τά μάτια του, τόν παράστημα του άρρενωπό και ύπερηφανο. Ωστόσο, τόν πρόσωπό του, τόν κάπως ισχνό, έδειχνε έναν άνθρωπο, πού είχε υποφέρει και ίσως νά ύπεφερε άκόμη.

Ό Ιερωμένος λεγόταν Βαρθολομαίος. Ή Θηρεσία δέν αντίλλαξε παρά λίγες λέξεις μαζί του, τίς πρώτες μέρες πού τόν γνώρισε. Τόν πρόσεξε όμως με συμπάθεια. Δέν φανόταν πολύ μορφωμένος τόν πνεύμα του όμως ήταν λεπτό και καθαρό, όπως ή σκέψις του ήσαν ύψηλές και ώρατές, όπως και τόν παράστημα του. Σιγα-σιγα, ή συμπάθεια της γιά αυτόν έμεγάλωσε και τήν ίδια συμπάθεια, ανάμικτή μ' έναν άπειρο σεβασμό, αίσθανόταν και ό Ιερωμένος γιά τή Θηρεσία. Ό πατερ Βαρθολομαίος και ή καλή μοναχή δέν μπορούσαν πειά νά μείνουν δύο πλάσματα, ξένα τόν ένα γιά τόν άλλο...

Πέρασαν μερικές μέρες έτσι. Ό πότερ Βαρθολομαίος έξακολουθούσε νά εινε φιλοξενούμενος στό κτήμα. Τίς ώρες πού δέν είχε άναολίες, κατέβαινε στόν κήπον κρατώντας πάντοτε ένα ιερό βιβλίο. Διάλεγε τόν πιο άπόμειρο σημείο και εκεί πήγαινε και καθόταν, διαβάσκοντας ή πέφτοντας σε συλλογισμούς. Πολλές φορές συνέθη στή Θηρεσία νά τόν συναντήσν έτσι, χωρίς νά διαβάθ, ενώ είχε ώστόσο τά μάτια του προσηλωμένα στό ανοιχτό βιβλίο. Και πάντοτε παρατηρούσε, ότι ή παρουσία της τόν άποσπούσε από τούς στογασμούς του, πού χωρίς άλλο θα ήσαν άσχημοι, γιαι τού αλλοίως δέν έξηγείτο ή έκφρασι της σιωπηλής ευγνωμοσύνης πού έγγυετο στό πρόσωπό του γιά τήν νεαρή μοναχή, πού έπήγαινε έτσι άπότομα νά τού τούς διακόψη.

Τίς τελευταίες μέρες όμως, ή συναντήσις τους είχαν άρχισν νά γίνωνται στανιώδεις. Ή Θηρεσία μάλιστα είχε προσέξει πως ό Ιερεύς προσπαθούσε νά τήν άποσπύρν. Έπειτα οι τρόποι του είχαν γινεί αληθινά περιεργοι. Κάποιο μουσικό φανόταν νά πέφτη επάνω του θορόμ... Ή άγνή Καρμηλιτίς δέν μπορούσε θέθαι νά ύποθεση τίποτε κακό εις ώραος του. Τότε μεσοκάθηκε ένα έπισπέδιο, πού ύπρηξε γιά τή Θηρεσία ή μεγαλύτερη δοκιμασία της και πού έξησχκε τεραστία έπίδρασι στην κατοπινη της ζωή. Μά αυτά όλα, θα τά διηγηθούμε στό άλλο μας φύλλο...

ΜΙΚΡΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ Ο ΤΑΛΛΕΥΡΑΝΔΟΣ ΕΤΟΙΜΟΘΑΝΑΤΟΣ

Όταν ό Ταλλευράνδος έπσε βαρεία άρρωστος, δλος ό κόμος ρουτούσε πως θα κατώρθωνε ό πανούργος διπλωμάτης νά συμείασθ με τόν κληρό, με τόν όποιο έρισκόταν στή μαχαίρα, γιά νά μωρεθών νά μεταλάβη.

Μόλις τόν έμαθε αυτό ό Λουδοθικός 18ος, ειπε:

—Ό κ. Ταλλευράνδος ξέρει τόσο καλά νά ζή, ώστε δέν μπορεί παρά νά βρη κί' έναν καλό τρόπο γιά...νά πεθάνη!...

—Τόν τεραστό άγαλιον της 'Ελευθερίας, πού ή Γαλλία δίνει έκαθε έκαθε δώρο στις 'Ηνωμένες Πολιτείες της 'Αμερικής θα εινε στανιόν στον προλιμένα της Νέας 'Υόρκης, προμάτια νά έπισκευασθ.

—Νά έπισκευασθ όχι έσωτερικώς, αλλά στό έσωτερικό του, γιαι από μέσα τόν άγαλιον αυτό ειναι πλήρως με διασερπιασμένους, σάτες, κλπ.

—Στό δεύτερο τάξιον τού άγαλιματος θα γίνον αιθούσις άνετες, γιά τούς έπισκεπτες.

—Γιά νά λάβετε μιά ιδέα τού μεγέθους τού άγαλιματος, πρέπει νά μάθετε ότι στό έσωτερικό της κεφαλής του μόνον μπορούν νά χωθήσουν νά φανέ καμιά δεκαριά άνθρώποι!...

—Ό διευθυντής τού 'Αστεροσκοπείου τών Παρισίων άνεκείνουσεν ότι ή έαυρήν ίσημερία κατά τόν 1934 θα εινε τήν 21ην Μαρτίου, ώραν 7 π. μ. 28' 4", τόν θεριών ήλιοστάσιον τήν 22αν 'Ιουνίου ώραν 2 π. μ. 47' 53'', ή φθινοπωρινή ίσημερία τήν 23ην Σεπτεμβρίου ώραν 5 π. μ. 45' 6" και τόν χειμεριών ήλιοστάσιον τήν 22αν Δεκεμβρίου τόν μεσημέρι 49' 29".

—Κατά τόν 1934 θα γίνον δύο μερικές εκλείψεις σελήνης και δύο τού ήλιου.

—Τόν Αύγουστον, τέλος (9—11) και τόν Νοέμβριον (13—14) θα πέση πικρή βροχή διατηρόν άνετών.

—Μιά ασφαλίστικη έταιρεία έκαμε μιά στατιστική διαστημάτων από τήν όποιαν άποδεικνύεται ότι τα περισσότερα διαστημάτα σιδηρών έκει πού δέν τά περιμένουν καθόλου, ενώ αντίθετως λίγα εινε τά διαστημάτα, πού προφρονται από τραύματα ή έργασίες εκκείνουσεν.

—Πολλοί χυτήσαν, παραδειγμαώς χάριν, πεφτοντας από τόν κρεβάτι τους ή από τήν καρέζα τους και πολύ λίγοι από σκαλισσιές οικοδομιών.

—Πολλοί έπαθαν ήλεκτροπληξία από τόν διακόπτη τού σπιτιού τους και έλασταν από επαφή στούς σούλους πού περνον στανια μιαρής ήλεκτρικής εντάσεως.

—Πολλά παιδάκια τέλος πληγήθηκαν από μιά καρφίτα της παραιάνης τους και πολύ λίγα από μαχαίρι ή πιστόλι.

—Σιμητέραςια : Τους μεγάλους κινδύνους τους προσέχομε και τούς άποεινύμεν. Και τήν παιδιάνον από τούς μικρούς...

—Μεταξύ Ρώμης και Παρισίων άρχισε νά λειτουργή φωτοηλεγραφική συγκαλονία, τηλεγραφική μεταβίβασις, δηλαδή, εικότων.

—Πληρώνον δέ γιά τίς εικόνας ό ενδιαφερόμενοι 1. 80 φράγκα τόν τετραγωνικό εκατοστόμετρο.

—Όπως γράφουμε πού χωροί, παρούσα φωτοηλεγραφική συγκαλονία ιστάζει και μεταξύ Βερολίνου—Παρισίων—Λονδίνου.

—Από όλους τους λαούς της Εβρώπης, έκείνοι πού άποιδούν τήν μεγαλύτερη σημασία τήν γενεαλογία και τούς τίτλους εγγενούς, εινε οι 'Αγγλοι.

—Κατόπιν έρχονται οι Γερμανοί.

—Τόν σάι, τόν σπόδ πού εινε τόσο της μόδας τώρα και στην 'Ελλάδα, εινε Νορβηγική καταγωγής και λαμαλαο.

—Ξερετε γιαι ή γάτες πλένον με τόν πόδι τους τή κοήν τους μετά τόν φαί ;

—Όπως λέει ένα Γαλλικό παροιμιά, μιά φορά ένας γάτος έπιανε ένα χελιδόν. Τήν ώρα όμως πού άνοιξε τόν στομα του γιά νά τόν φαί, τόν χελιδόνι τού ειπε :

—'Έτσι άπλοτος θα με φά ; Ό καθός πρέπει κνίσι πλένονται πριν φάμεν.

—Ό γάτος, πού ήθελε νά εινε πάντα...καθός πρέπει, άρχισε νά πλένεται, άφροντας από τά νύχια του τόν χελιδόνι, τόν όποιον, φυσικά, πέταξε κί' έφυγε.

—Από τότε ό γάτος άφριστηκε νά μην πλένεται πριν από τόν φαί, αλλά μετά.

—Ή συνήθεια τού νά τραβώμε τ' αυτιά τών μικρών, αλλά τών τών μεγάλων, όταν φτάνε σε χάνι, εινε Ρουμική.

—Στήν αρχαία Ρώμη, όταν ένας κατηγορούμενος έπρότεινε μάρτυρας ύπερασπισούς κί' έκείνοι άπόφειναν νά παρουσιασθόν στο δικαστήριο, ήταν νόμος νά τους πηγαίνον τραβώντας τους από τ' αυτιά.

—Κί' αν αντίστέλλονταν, όχι μόνον τούς τραβούσαν τόν αυτιά, αλλά και τούς τόν τοιαούτων...

—Ένας στατιστικός βεβαιώνει ότι τά τρία πέμπτα τών μεγάλων άνδρων ήσαν πρωτόκοι.

—Στήν 'Ιαπωνία οι ορειμασμοί εινε εντελώς άγνωστοι.

—Τόν σύνολον της αξίας τών κλοπιμαίων σ' ολόκληρη τήν 'Αγγλία κατά τά έτη 1932—33 ανερχεται σ' 11 εκατομμύρια λίρες.

—Ό Άγιος Πέτρος της Ρώμης έχει σχήμα σταυρού. Τόν μήκος του εινε 636 πόδες, τόν πλάτος του 450 και τόν ύψος του 448.

—Τόν περασμένο χρόνο, άναμεσα στις άλλες άπεργίες πού γινιανεν στην 'Αμερική, ξεφοράγη και μιά νεκροκαπιτική άπεργία, πού πέτυχε.

—Ένας χωρικός της Μασαχουσέτις είχε τήν ευκαιρία νά γράψη στην έπιγραφή τού μαγαζιού του ότι όλοι οι επίκλητοί του εινε κοφάλαο. Τόν περίεργο εινε ότι ή πελατία του από τήν μέρα έκείνη διαρκώς αύξάνει...

